

**POLICEJNÍ AKADEMIE ČESKÉ REPUBLIKY V PRAZE**

Fakulta bezpečnostního managementu

Katedra správního práva a správní vědy

## **Obstrukce v přestupkovém řízení**

*Diplomová práce*

Obstruction in offense proceeding

Diploma thesis

VEDOUCÍ PRÁCE

**Doc. JUDr. PhDr. Zdeněk Fiala, Ph.D.**

AUTOR PRÁCE

**Bc. Klára Neumannová**

PRAHA

2022

## **Čestné prohlášení**

Prohlašuji, že předložená práce je mým původním autorským dílem, které jsem vypracovala samostatně. Veškerou literaturu a další zdroje, z nichž jsem čerpala, v práci řádně cituji a jsou uvedeny v seznamu použité literatury.

V Praze, dne

.....

Bc. Klára Neumannová

## **Poděkování**

Tímto bych chtěla poděkovat vedoucímu mé diplomové práce Doc. JUDr. PhDr. Zdeňku Fialovi, Ph.D. za veškerý čas, ochotu a cenné rady v průběhu psaní mé diplomové práce.

## **ANOTACE**

Absolventská práce se tematicky věnuje obstrukčnímu jednání v přestupkovém řízení. Text vychází převážně z komentářů relevantních zákonů a příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu. Významným bodem první části textu je teoretické vymezení pojmů přestupkové řízení, obstrukce a zneužití práva. Práce poté spojuje tyto pojmy a vysvětlí o co se jedná. V závěru práce autorka poskytuje návrhy řešení a omezení problémů obstrukčního jednání v přestupkovém, potažmo správním řízení.

## **KLÍČOVÁ SLOVA**

přestupek \* přestupkové řízení \* obstrukce \* zneužití práva\* judikatura NSS \* účastníci řízení

## **ANNOTATION**

The diploma thesis is thematically devoted to obstructive behavior in offence proceedings. The text is mainly based on commentaries on the relevant laws and relevant jurisprudence of the Supreme Administrative Court. An important point of the first part of the text is the theoretical definition of the concepts of offence proceedings, an obstruction and abuse of law. The work then connects these concepts and explains what they are about. At the end of the work, the author provides proposals for solutions and limitations to the problems of obstructionist behavior in offence proceedings, i.e. administrative procedure.

## **KEY WORDS**

offence \* offence proceedings \* obstruction \* abuse of law \* jurisprudence of the Supreme Administrative Court \* participants in the proceedings

## Obsah

Úvod .....	7
1. Zneužití práva a obstrukce .....	9
2. Přestupek .....	11
2.1. Důvody zániku odpovědnosti za přestupek .....	12
2.1.1. Délka promlčecí doby.....	13
2.1.2. Běh promlčecí doby.....	13
3. Správní tresty .....	15
3.1. Základní zásady .....	15
3.2. Druhy správních trestů.....	16
4. Řízení o přestupcích .....	17
4.1. Věcná a místní příslušnost .....	17
4.2. Doručování .....	18
4.2.1- Doručování podle správního řádu.....	18
4.2.2. Doručování podle př. řádu – doručování veřejnou vyhláškou .....	22
4.3. Obstrukce spojené s doručováním.....	23
4.4. Účastníci řízení .....	34
4.5. Postup před zahájením řízení.....	35
4.5.1. Oznamování přestupku .....	35
4.6. Zahájení řízení a průběh řízení.....	36
4.6.1. Odložení věci .....	36
4.6.2. Překážky v řízení.....	37
4.6.3. Zahájení řízení z moci úřední .....	37
4.6.4. Ústní jednání .....	38
4.6.5. Dokazování.....	39
4.6.6. Předvolání, předvedení .....	41
4.7. Přerušování řízení .....	42
4.8. Zastavení řízení .....	42
4.9. Zvláštní druhy řízení .....	43
4.9.1. Společné řízení .....	43
4.10. Příkaz, příkaz na místě a pokutový blok.....	44
4.10.1. Příkaz .....	44
4.10.2. Příkaz na místě .....	45
5. Obstrukční jednání v rozsudcích Nejvyššího správního soudu .....	46
Závěr.....	55

Seznam použité literatury .....	57
---------------------------------	----

## Úvod

Tématem mé diplomové práce jsou Obstrukce v přestupkovém řízení. Toto téma jsem si vybrala především z důvodu mého pracovního zaměření. Jsem referentem na odboru dopravy, Úřadu městské části Praha 15 a mou pracovní náplní jsou především přestupky a jiná správní řízení. Proto věřím, že mohu ve své práci využít své poznatky z praxe a naopak se při psaní této práce dozvědět něco nového a užitečného. Toto téma mě zaujalo i z důvodu, že o něm není mnoho napsáno a neexistuje žádná publikace v češtině, která by se tímto fenoménem zabývala.

V první části práce se zaměřím na to, co je to přestupek, jak se vede přestupkové řízení a přiblížím některé pojmy a části přestupkového řízení. V druhé části práce představím rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se zabývají právními věcmi a řízeními, ve kterých se objevuje obstrukční jednání. Tyto rozsudky představím zejména proto, že v české literatuře toho o obstrukcích je napsáno jen pramálo a k tomu, abych mohla představit čtenářům mé práce, co to ty obstrukce vlastně jsou, skvěle poslouží.

Obstrukční jednání se nejčastěji objevuje v oblasti dopravy, proto mě toto téma také zaujalo a všechny mou představené rozsudky se dopravních přestupků týkají. Poznatky z této oblasti by ovšem měly být přenositelné i do jiných přestupkových řízení. K tomu, že se obstrukční jednání objevuje zejména v oblasti dopravy, vede i jakýsi druh „podnikání“, který se zabývá „ochranou“ řidičů a provozovatelů vozidel před pokutami.

Cílem mé práce je vystihnout, co to obstrukce jsou, kdo je praktikuje, k čemu mají vést, jak je můžeme jako správní orgány I. stupně rozpoznat a jakými způsoby se proti nim lze bránit.

V textu diplomové práce budu používat zkrácenou formu citací pod čarou (konkrétně příjmení a jméno autora, název díla, citovaná stránka/stránky); úplné bibliografické údaje díla dle ČSN 690 budou

uvedeny až v závěrečném seznamu použité literatury a dalších pramenů informací.

## 1. Zneužití práva a obstrukce

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 107/2004-48 se zneužitím práva rozumí „situace, kdy někdo vykonává své subjektivní právo k nedůvodné újmě někoho jiného nebo společnosti, takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené, o chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali*<sup>1</sup> vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním. Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu“ V soukromoprávní oblasti se často zneužití práva definice jako jednání, které může ohrozit jednotlivce. To by nemohlo v přestupkovém řízení fungovat, a proto je třeba klást důraz i na ochranu společnosti. Zákaz zneužití práva však musí být chápán jako výjimka z pravidla. Nelze předem paušálně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoli. To záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat.<sup>2</sup> Problém zneužití práv, podobně jako vymáhání povinností ze strany úřadů, vyjadřuje primárně etický rozměr správního práva, a sic cit a vůli pro sebeomezení se jak na straně úřadů, tak na straně prostých uživatelů právních předpisů, které jsou již ve své podstatě často velmi nedokonalé a proto nabízejí možnosti je zneužít, či obejít.<sup>3</sup> Zneužití práva, a tím pádem i obstrukce není náhoda, je to akt

---

<sup>1</sup> Zvláštní úprava má přednost před normou obecnější, subsidiární, která se uplatní jen tam, kde zvláštní právní předpis věc sám neupravuje

<sup>2</sup> MICHÁLEK, Rostislav. *Správní delikty na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. Právní rukověť (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7478-489-7. str. 92

<sup>3</sup> TICHÝ, L., MASLOWSKI S, TROUP, T. eds. *Zneužití práva*. Praha: Nakladatelství Eva Rozkotová, 2016. Str. 47

vůle.<sup>4</sup> Celý právní řád stojí na ústavním principu obecné svobody jednání jednotlivce – každý může činit vše, co není zákonem zakázáno (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), a proto je třeba vždy pečlivě dokazovat, zda se jedná o zneužití práva. Mimo to je ale právní stát založen i na hodnotách jako je úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem.<sup>5</sup> Přesná definice pojmu obstrukce v přestupkovém řízení neexistuje, a proto si musíme pomoci judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou budu ve zbytku své práce hojně využívat. V první řadě je třeba uvést, že cílená procesní obstrukce, jakožto zdánlivý výkon práva nepožívá právní ochrany.<sup>6</sup> Jedná se zejména o procesní úkony, které směřují k překročení prekluzivní lhůty, a to například zahlcením správním orgánů nespočtem úkonů, podání a podobně, se kterými se musí vypořádat. Proto můžeme obstrukce charakterizovat jako zneužití práva, ovšem v užším pojetí, než jak je obecně chápán pojem zneužití práva, jehož cílem je upuštění od potrestání pachatele přestupku. Je nutno podotknout, že účastníci v přestupkovém řízení, kteří se rozhodnou pro obstrukce nejčastěji nevolí pouze jednu, ale jejich vzájemné kombinace. Rozsudky Nejvyššího správního soudu, které budu v následující části mé práce popisovat, jsou všechny z oblasti dopravních přestupků, ke kterým dochází denně a jejichž pachatelé se nejčastěji pokouší o vyhnutí se potrestání, a to za pomoci různých společností, které se na tuto problematiku „specializují“. Obstrukce mohou mít jak aktivní formu, tak ale i formu pasivní.

V následujících kapitolách představím přestupkové řízení jako celek, a u příslušných úkonů se pokusím ukázat, s jakými obstrukcemi se v dané části přestupkového řízení můžeme nejčastěji setkat.

---

<sup>4</sup> *Tamtéž.* Str. 49

<sup>5</sup> *Tamtéž.* Str. 53

<sup>6</sup> 9 As 34/2015

## 2. Přestupek

V první řadě je potřeba si ujasnit, co to přestupek a tím pádem přestupkové řízení vůbec je. Podle §5 zákona č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Patří sem přestupky, jiné správní delikty fyzických osob a správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob. Pojem správní delikt není právně definován, vychází ze soudní judikatury a právní teorie. Pojem přestupek přispívá ke sjednocení režimu uplatňování odpovědnosti fyzických osob za jiný správní delikt a přestupek.<sup>7</sup> Přestupek musí naplnit pět obligatorních předpokladů: společenskou škodlivost, protiprávnost, výslovné zákonné označení, znaky stanovené zákonem a nesmí se jednat o trestný čin. Přestupek tedy představuje méně škodlivou kategorii protiprávního jednání než trestný čin.<sup>8</sup> Postih přestupku slouží především k ochraně chodu veřejné správy, plnění veřejnoprávních povinností plnění úkolů vykonavatelů veřejné správy, poskytuje ochranu i jiným společenským statkům – např. osobnost a majetek člověka. Měla by být vyloučena občas se stávající situace, spočívající v tom, že správní úřad si tam, kde není schopen konkrétnímu jednání přiřadit konkrétní skutkovou podstatu, vypomůže obdobnou skutkovou podstatou nejbližší podobného přestupku, kterou se pokouší na dané jednání aplikovat – tento postup zákonodárce vyloučil tím, že stanovil, že pokud má být jednání postižitelné jako přestupek, pak musí být přiřaditelné ke konkrétnímu stanovenému přestupku. Důvodem je nepřístupnost analogie ve správním právu. Jednotlivé přestupky

---

<sup>7</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPILO. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 59

<sup>8</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 28-29

najdeme jak v přímo v přestupkovém zákoně, tak i v dalších zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků.<sup>9</sup>

## **2.1. Důvody zániku odpovědnosti za přestupek**

Nejčastějším účelem obstrukčního jednání je snaha o prodloužení řízení, které má vést až k tomu, že přestupek bude promlčen. V této části si proto ujasníme, jak k tomu dochází a dále si popíšeme i další důvody zániku odpovědnosti za přestupek.

Odpovědnost za přestupek může zaniknout kvůli důvodům vyjmenovaným v zákoně, patří sem uplynutí promlčecí lhůty, smrt fyzické osoby, zánik právnické osoby, nemá-li právního nástupce nebo vyhlášením amnestie. Zánikem odpovědnosti za přestupek se rozumí, že pokud nastane jedna z uvedených skutečností, přestupek již nelze projednat a pachatele potrestat. Jedná se o eventuality, které nastaly v období od spáchání přestupku, ale dříve, než o něm bylo pravomocně rozhodnuto. Smrt fyzické osoby, či zánik osoby právnické není třeba dle mého názoru více rozvádět. Přestupkovou amnestii může vyhlásit pouze prezident republiky. Amnestie se může vztahovat na konkrétní fáze přestupkového řízení nebo jen na již uložené správní tresty, které může zmírňovat nebo odpouštět. Může vztahovat jak na přestupky právnických osob, fyzických osob, tak na podnikajících fyzických osob. Může se týkat také jen některých přestupků (např. doprava).<sup>10</sup> Není třeba, aby účastník přestupkového řízení namítal důvody zániku odpovědnosti za přestupek. Důvody zániku odpovědnosti za přestupek je třeba zkoumat vždy u každé osoby individuálně. Důvody zániku odpovědnosti za přestupek je třeba odlišovat od okolností vylučujících protiprávnost (krajní nouze, nutná obrana, svolení poškozeno, přístupné riziko, oprávněné použití zbraně a další okolnosti vylučující protiprávnost).<sup>11</sup>

---

<sup>9</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPILOV. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 61-63

<sup>10</sup> *Tamtéž.* Str. 205- 209

<sup>11</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 90

### **2.1.1. Délka promlčecí doby**

Promlčení můžeme chápat jako určitou právní fikci spočívající v tom. Že po uplynutí zákonem stanovené doby zaniká právo státu a správní potrestání pachatele přestupku.<sup>12</sup> Promlčení představuje vyjádření skutečnosti, že s uplynutím určité doby se snižuje potřeba reagovat na spáchaný přestupek, neboť se zeslabuje protiprávnost jednání pachatele, a to tím, že zaniká škodlivost přestupku pro společnost, pokud ovšem zánikem trestnosti nejsou dotčeny nároky poškozených z uvedeného protiprávního jednání. Zaniká i potřeba přestupek projednat jak z hlediska generální prevence, tak i individuální prevence.<sup>13</sup> V § 30 přestupkového zákona najdeme délku promlčecí doby, která činí buď jeden rok anebo 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Podle důvodové zprávy je délka promlčecí doby odstupňována podle horní hranice sazby pokuty, jelikož ta má vypovídat o vyšší typové závažnosti takového přestupku, jehož trestnost by na základě toho měla zaniknout za delší dobu než v případě méně závažného přestupku. Terminologicky se jedná o prekluzivní lhůtu, a nikoliv promlčecí lhůtu, přihlíží se k ní z úřední povinnosti, a jejím uplynutím odpovědnost za přestupek zaniká. Je potřeba dbát na to, že se jedná o okamžik, kdy přestupek naplnil skutkovou podstatu daného přestupku a ne okamžik, kdy pachatel dokončí své subjektivní jednání.

### **2.1.2. Běh promlčecí doby**

U přestupků, u kterých není znakem přestupku účinek, což je v praxi většina přestupků, počíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po spáchaní přestupku. Dnem spáchaní přestupku se pak rozumí den, kdy došlo k dokonání jednání, kterým byl přestupek spáchán. Zpravidla se bude jednat o den, kdy dojde k porušení nebo ohrožení právní povinnosti, která je chráněna zákonem. V těch případech, kdy účinek je znakem přestupku, začíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po

---

<sup>12</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi*. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 91

<sup>13</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 206

dni, kdy takový účinek nastal. U hromadného přestupku začíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni, kdy došlo k poslednímu útoku a u trvajících přestupku dnem následující po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu. V případě, kdy se pachatel dopustil více přestupků, tak běží pro každý z nich promlčecí doba zvlášť.<sup>14</sup>

Účastníci řízení o přestupku se nejčastěji snaží právě o prodloužení řízení natolik, aby byl daný přestupek promlčen. V řízení o dopravních přestupcích, také často osoby jednající obstrukčně označují za pachatele přestupku již nežijící osobu. Toto nejčastěji vidíme u přestupku podle §125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kdy provozovatel vozidla nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. O obstrukční jednání jde zejména tehdy, kdy provozovatel vozidla jako řidiče uvede osobu již nežijící, ať už za účelem zániku odpovědnosti za přestupek, či jiné obstrukční taktiky, jako zmaření úspěšného doručení písemnosti apod. Toto můžeme vidět například na rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 73/2016 – 40 ze dne 16. 06. 2016, ve věci žalobce Bc. M. J. (provozovatel vozidla) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2014 v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 02. 2016. V tomto konkrétním případě se jednalo, o to, že Magistrát města Hradec Králové shledal svým rozhodnutím žalobkyni vinnou ze správního deliktu podle ustanovení §125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dospěl totiž k závěru, že žalobkyně jako provozovatel vozidla nezajistila, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, a to konkrétně aby při užití vozidla byla dodržována povinnost řídit se dopravními značkami uvedená v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Jednalo se konkrétně o porušení dopravní značky „IP 25a – Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazenou dopravní

---

<sup>14</sup> *Tamtéž.* Str. 216 - 219

značkou „IP 13c – Parkoviště s parkovacím automatem s dodatkovou tabulkou „E12 – Zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platných parkovacích karet Po-Pá, So 8-16“, dne 15. 07. 2014. Žalobkyně prostřednictvím své zmocněnkyně ve správním řízení – společnosti FLEET Control s.r.o. (jedná se o společnost, se kterou se u dopravních přestupků a obstrukcí v přestupkovém řízení správní orgány potkávají často, jde o tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky, jak je zřejmé již z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí držené doméně nechcípokutu.cz<sup>15</sup>), uvedla, že vozidlo řídila fyzická osoba M. Z. Správní orgán svou činností zjistil, že osoba uvedená jako řidič dne 16. 08. 2014 zemřela. V řízení o podobné otázce již bylo zjištěno, že osoba uvedená jako řidič vozidla byla již od ledna 2014 v léčení rakoviny žaludku, tím pádem byla v době spáchání přestupku dlouhodobě upoutána na lůžko a nemohla řídit vozidlo žalobkyně. Proto Magistrát vydal rozhodnutí o spáchání přestupku a uložil pokutu ve výši 2000 Kč. Proti rozhodnutí se žalobkyně odvolala, to však žalovaný odmítl (Krajský úřad Královehradeckého kraje), nebyla úspěšná ani v řízení před Krajským soudem v Hradci Králové. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku konstatuje, že skutkový stav nebudí jakékoliv pochybnosti o tom, že označení zesnulého pana Z., jako řidiče stěžovatelčina vozidla bylo účelovou a zjevnou procesní obstrukcí, nadto je nelze za daných okolností označit jinak než jako hyenismus. V této kasační stížnosti byly projednávány i další námitky, ale ty si rozebereme, až u dalších případů. Kasační stížnost byla zamítnuta

### **3. Správní tresty**

#### **3.1. Základní zásady**

Ve správním trestání je třeba dbát základních zásad, mezi které patří zásada zákonnosti - správní tresty a ochranná opatření lze ukládat pouze na základě zákona, zásada přiměřenosti, zásada individualizace správního trestu - druh a zejména výměra použitého správního trestu musí odpovídat všem konkrétním okolnostem spáchaného přestupku,

---

<sup>15</sup> [www.nehcipokutu.cz](http://www.nehcipokutu.cz) – již není v provozu

zásada personaly správního trestu - správní trest by měl primárně zasahovat pachatele přestupku, přičemž její vliv na okolí by měl být minimalizován, zásada neslučitelnosti určitých druhů správních trestů u téhož pachatele, zásada humanity správního trestání - zákaz uložení příliš krutého a nepřiměřeného správního trestu u konkrétního pachatele.<sup>16</sup>

### 3.2. Druhy správních trestů

V §35 přestupkového zákona najdeme vyjmenovány všechny druhy správních trestů, které lze za přestupky udělit. Patří sem napomenutí, pokuta, zákaz činnosti, propadnutí věci nebo náhradní hodnoty a zveřejnění rozhodnutí o přestupku. Změnu oproti předchozí právní úpravě, tzn. zákonu č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích, najdeme například v nahrazení termínu „sankce“ za termín „správní trest“, nebo ve skutečnosti, že zákonodárce již nepoužil sankci „zákaz pobytu“. V následujících řádcích stručně představím jednotlivé správní tresty. Napomenutí je nejmírnější druh správního trestu. Ukládá se formou správního rozhodnutí a má představovat v podstatě morální odsouzení pachatele, v případě, že si je pachatel vědom protiprávnosti svého jednání a pro jeho nápravu není nutné uložit vyšší trest, ale zároveň není dostačující pouhé projednání přestupku.<sup>17</sup> V praxi nejčastěji ukládaným správním trestem je pokuta. Pokud není v zákoně stanovena výše pokuty, nelze uložit pokutu přesahující 1000 Kč. Pokutu lze uložit pouze tam, kde to zákon výslovně uvádí a nejčastěji je stanovena rozmezím upravujícím její maximální výši.<sup>18</sup> Dalším druhem správního trestu je zákaz činnosti, který spočívá v tom, že pachateli přestupku je zakázáno vykonávat činnost, ke které je potřeba veřejnoprávní oprávnění, nebo činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, popř. ji vykonává v rámci podnikání. Tento trest má za cíl zabránit pachateli v případném opakování přestupku, to

---

<sup>16</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi*. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 100

<sup>17</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 246

<sup>18</sup> *Tamtéž*. Str. 247

znamená, že plní kromě ochranné funkce také funkci výchovnou a preventivní. Nejčastějším příkladem tohoto trestu je například zákaz řízení motorových vozidel. Zakázat lze pouze takovou činnost, v souvislost, s níž nebo při jejím výkonu se pachatel dopustil přestupku.<sup>19</sup> V případě uložení trestu propadnutí věci jde především o to, zneškodnit věc, která by mohla sloužit k dalšímu páčení přestupku, a ztížit tak pachatelovi podmínky pro páčení přestupku, popř. znemožnit pachateli užívat věci, které získal přestupkem. V případech, kdy pachatel předmětnou věc zničí, poškodí, učiní neupotřebitelnou nebo spotřebuje, anebo jinak propadnutí věci zmaří, může mu být zabrána náhradní hodnota. V případě právnických osoba podnikajících fyzických osob lze uložit také trest zveřejnění rozhodnutí o přestupku, který má za úkol narušit dobrou pověst daného podnikání, kdy dobrá pověst má pro podnikající osoby značnou hodnotu. Výroková část rozhodnutí se zveřejní ve sdělovacích prostředcích a na úřední desce správního orgánu, který jej vydal. U toho správního trestu je třeba mít na paměti, že se fakticky nezahazuje, protože jakmile je něco dáno do medií, už není možnosti toto vrátit zpět.<sup>20</sup>

## **4. Řízení o přestupcích**

### **4.1. Věcná a místní příslušnost**

Obecně platí, že pokud zákon nestaví jinak, bude k projednání přestupku příslušný úřad obce s rozšířenou působností. Kritérium věcné příslušnosti upravuje to, který druh správních úřadů povede řízení o přestupku a vydá rozhodnutí. Je na správním orgánu, aby věcnou působnost zkoumal po celou dobu řízení. Toto striktně odráží princip veřejné správy, to znamená, od obecného ke zvláštnímu. Jak jsem již uvedla v první větě, obecně přestupky projednává obecní úřad obce s rozšířenou působností, tím se rozumí takový úřad, slangově nazýván též úřad trojkové obce, který je stanoven zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění (dále jen „zákon o obcích“). Obecním úřadům

---

<sup>19</sup> *Tamtéž.* Str. 248

<sup>20</sup> *Tamtéž.* Str. 249-251

s rozšířenou působností přísluší vykonávat přenesenou působnost jednak pro svoji obec a stejně tak i pro další obce ve stanoveném obvodu. Úřady tzv. jedničkových obcí vykonávají působnost v zákonem stanovených případech. Ty obce, jež nebudou schopny přestupkovou agendu vykonávat, mohou uzavřít veřejnosprávní smlouvu o výkonu této agendy s nejbližší obcí s pověřeným obecním úřadem nebo obcí s rozšířenou působností. Veřejnosprávní smlouva je smlouvou vyžadující dobrovolná, vážný a srozumitelný projev vůle.<sup>21</sup> Místní příslušnost je určena zvláštním zákonem, pokud takový toto nestanoví, poté přestupkový zákon. Místní příslušnost se primárně řídí místem spáchání přestupku, „*forum delicti commissi*“, jde o obecný princip, který se uplatňuje také v řízení trestním.<sup>22</sup> Dále se místní příslušnost řídí místem trvalého pobytu fyzické osoby, sídlem právnické či podnikající fyzické osoby, či místem, kde má právnická či podnikající fyzická osoba nemovitý majetek nebo zde vykonává svou podnikatelskou činnost. Pokud je příslušných správních orgánů více, projedná ho správní orgán, v jehož obvodu přestupek vyšel najevo.<sup>23</sup>

## **4.2. Doručování**

### **4.2.1- Doručování podle správního řádu**

Doručování v přestupkovém řízení se až na pár výjimek řídí zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Obecně platí, že písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Tento orgán poté nese odpovědnost za doručení této písemnosti. Primárním doručením je doručení prostřednictvím datové sítě do datové schránky. Pokud příjemce datovou schránku má, musí správní orgán doručovat tímto způsobem. Pokud tak stanoví zákon, je možné doručit také prostřednictvím obecního úřadu nebo prostřednictvím policejního orgánu. Dále může správní orgán doručovat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Pokud hrozí, že by písemnost byla

---

<sup>21</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 381-383

<sup>22</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 142

<sup>23</sup> Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění.

doručena do rukou někoho, kdo má na řízení jiný zájem než účastník řízení, kterému je doručováno, správní orgán doručí písemnost do vlastních rukou. Dále správní řád upravuje doručování písemností, které nemusí nutně převzít přímo účastník řízení, ale je třeba potvrzení doručení. Dále upravuje, kdo je doručovatelem. V posledním odstavci §19 se upravují situace, kdy účastník řízení požádá o jiný způsob doručení písemnosti.<sup>24</sup>

§20 správního řádu upravuje doručování fyzickým osobám. Fyzické osobě se především doručuje na adresu pro doručování, a to za předpokladu, že fyzická osoba takovou adresu správnímu orgánu sdělí a že správní orgán tomuto požadavku vyhoví. Doručit lze také na adresu evidovanou v systému evidence obyvatel jakožto adresu pro doručování. Dále se fyzickým osobám doručuje také na adresu trvalého pobytu. Správní řád také umožňuje doručení na kterémkoliv místě, na kterém bude zastižena. Adresát si může zvolit zmocněnce pro doručování. Pokud není písemnost doručována do vlastních rukou adresáta, ale musí být potvrzeno její převzetí, je možné ji doručit i jiné vhodné fyzické osobě, která bydlí, působí nebo je zaměstnána v tomtéž místě nebo jeho okolí, ovšem pouze za předpokladu, že tato osoba souhlasí s tím, že písemnost předá adresátovi. Pokud nemusí být potvrzeno převzetí písemnosti, písemnost se vloží do domovní schránky adresáta nebo na jiné vhodné místo. V posledním odstavci předmětného paragrafu se upravuje doručování advokátům, notářům, soudním exekutorům a jiným osobám, které poskytují právní pomoc. K převzetí takové písemnosti jsou oprávněni i advokátní koncipienti nebo jiní zaměstnanci daného advokáta.<sup>25</sup>

V následujícím paragrafu správní řád upravuje doručování právnickým osobám a podnikajícím fyzickým osobám v souvislosti s jejich podnikáním. Doručování právnickým osobám je podobné jako

---

<sup>24</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 110-119

<sup>25</sup> *Tamtéž*. Str. 126-130

doručování fyzickým osobám v tom, že se především doručuje na adresu pro doručování, kterou správnímu orgánu sdělí, nebo na její sídlo. Týká-li se písemnost organizační složky dané právnické osoby, doručuje se toliko na adresu této organizační složky. Pokud se doručuje zahraniční právnické osobě, doručuje se na organizační složku sídlící v České republice. Pokud se doručuje do vlastních rukou, může písemnost převzít oprávněná osoba, jelikož z logiky věci vyplývá, že za právnickou osobu musí písemnosti přebírat fyzické osoby. Je zároveň vyloučeno, aby právnická osoba požádala o prominutí zmeškání úkonu s odůvodněním, že se na adrese sídla její organizační složky nikdo nezdržuje. Obdobně se postupuje i u doručování orgánům veřejné moci.<sup>26</sup> Písemnosti doručované do vlastních rukou jsou oprávněny převzít jen ty orgány či osoby, které mohou jménem právnické osoby konat před soudem v občanském soudním řízení.<sup>27</sup>

Posledním způsobem upraveným ve správním řádu je doručování do ciziny. Těmto adresátům se písemnost doručuje buď prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, nebo prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemnosti do ciziny. Pokud se nepodaří doručit, ustanovuje se opatrovník.<sup>28</sup> Správnímu orgánu nepřísluší zkoumat, zda se na adrese doopravdy zdržuje.<sup>29</sup>

Velmi důležitým institutem při doručování je uložení. Písemnost se uloží, když je adresátem fyzická osoba, který nebyla při doručování této písemnosti zastížena a ani nebylo možno doručit jiným přípustným způsobem dle §20. To samé se použije u právnické osoby. Písemnost se uloží buď u správního orgánu, který písemnost vydal, nebo u obecního úřadu, nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím. Pokud se písemnost ukládá,

---

<sup>26</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. str. 133-136

<sup>27</sup> PRŮCHA, Petr. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 87

<sup>28</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 137

<sup>29</sup> PRŮCHA, Petr. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 89

musí být adresát vyzván, aby si uloženou písemnost vyzvedl, a to ve lhůtě 10 dnů. Výzvu k vyzvednutí písemnosti doručovatel učiní tak, že do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo vloží oznámení o neúspěšném doručení písemnosti. Nevyzvedne-li si adresát písemnost, která byla uložena, vloží se, je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Pokud to není možné, vrátí se písemnost správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Zároveň s oznámením o neúspěšném doručení, musí doručovatel poučit adresáta o následcích nevyzvednutí písemnosti.<sup>30</sup>

Další ustanovení upravuje fikci doručení. Pokud si adresát nevyzvedne písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nastává fikce doručení, to znamená, že se písemnost považuje za doručenu, a to posledním dnem této desetidenní lhůty. Fikce doručení nastává i při doručování prostřednictvím datových stránek. Adresát může požádat správní orgán o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, pokud prokáže, že si uloženou písemnost bez svého zavinění nemohl vyzvednout ve stanovené lhůtě, a to z důvodu dočasné nepřítomnosti nebo z jiného vážného důvodu. O toto lze požádat do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která mu bránila úkon učinit.<sup>31</sup> Pro případy, kdy pokus o doručení adresát znemožní tím, že ji odmítne převzít, nebo neposkytne součinnost nezbytnou k řádnému doručení, platí, že za den doručení písemnosti se považuje den, kdy k tomu odepření či znemožnění doručení písemnosti došlo.<sup>32</sup>

Dalším důležitým institutem používaným při doručování je doručování veřejnou vyhláškou. Veřejnou vyhláškou se doručuje osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří

---

<sup>30</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 138-140

<sup>31</sup> *Tamtéž*. Str. 143-145

<sup>32</sup> PRŮCHA, Petr. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 93

doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy. Toto platí ale pouze pokud se nedoručuje účastníkovi, kterému není v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, takovým účastníkům se ustanovuje opatrovník. Doručení veřejnou vyhláškou se provádí tak, že se doručovaná písemnost vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje. Písemnost se považuje za doručenou patnáctým dnem vyvěšení. Pokud se písemnost doručuje ve správních obvodech několika obcí, správní orgán, který písemnost doručuje, v těchto případech písemnost nejpozději v den vyvěšení zašle též obecnímu úřadu obcí, v jejichž správních obvodech má být písemnost doručena. Tyto orgány písemnost bezodkladně vyvěsí na svých úředních deskách. Den vyvěšení a následné doručení se počítá ode dne vyvěšení správní orgánem, který písemnost doručuje.<sup>33</sup> Písemnost musí být vyvěšena i způsobem umožňujícím dálkový přístup, tzn. nejčastěji na elektronické úřední desce daného správního orgánu. Zde musí být písemnost vyvěšena po celou dobu vyvěšení na fyzické úřední desce.<sup>34</sup>

#### **4.2.2. Doručování podle př. řádu – doručování veřejnou vyhláškou**

Jak jsem již zmínila, doručování v přestupkovém řízení se až na pár výjimek řídí správním řádem. První výjimkou je úprava doručování veřejnou vyhláškou. Doručování veřejnou vyhláškou má stejná pravidla, kromě toho, co přesně se na úřední desku vyvěsí. Na úřední desku se nevyvěsí celá písemnost, pouze oznámení o možnosti jejího převzetí. Výjimkou je vyrozumění o odložení věci a vyrozumění osoby přímo postižené spácháním přestupku o možnosti uplatnit nárok na náhradu škody způsobené spácháním přestupku, pokud by toto bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.<sup>35</sup>

Druhým rozdíl najdeme v doručování zmocněnci. Zmocněncem se rozumí osoba, kterou účastník řízení zmocnil na základě plné moci za

---

<sup>33</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 151-153

<sup>34</sup> PRŮCHA, Petr. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 98

<sup>35</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi*. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 165-166

něj v řízení jednat. Na účastníkovi řízení záleží, zda si zmocněnce zvolí a v jakém rozsahu se nechá zastupovat. Zastoupení na základě plné moci je tzv. fakultativním zastoupením. Zmocněncem i zmocnitelem může být jak fyzická, tak i právnická osoba.<sup>36</sup> Přestupkový řád stanoví, že pokud se nedaří doručovat zmocněnci, doručí se přímo účastníkovi řízení. Zákonodárce tak reagoval na situaci, kdy docházelo k zneužívání obecných zmocněnců k obstrukcím, a tím průtahům v přestupkovém řízení pro jejich nedostupnost, například volbou zmocněnce v zahraničí nebo fiktivních zmocněnců. Tato úprava nastolila otázku, zda je nutné akceptovat každého zmocněnce, kterého si účastník zvolí, respektive zda se vůbec snažit takové osobě doručovat písemnosti, případně zda je možné takového zmocněnce nepřipustit s odkazem, že jde o zjevné zneužití práva, které nepožívá právní ochrany. Takovýto postup je možný jen výjimečně a musí být zjevné, že jde o obstrukci a současně musí být správním orgánem náležitě odůvodněno. Může jít například o zmocněnce ze státu, u kterých je zjevné, že mají například nefungující infrastrukturu, a tím pádem je velmi malá šance úspěšného doručení. V takovém případě správní orgán neprovede pokus o doručení zmocněnci a doručuje přímo účastníkovi řízení, jemuž současně sdělí, že takového zmocněnce neakceptuje. O tomto postupu lze rovněž uvažovat u tzv. fiktivních zmocněnců, respektive osob, u nichž je správnímu orgánu z úřední činnosti známo, že prokazatelně neexistují a jsou voleny výhradně za účelem obstrukci ve správním řízení.<sup>37</sup>

### **4.3. Obstrukce spojené s doručováním**

Nejčastější obstrukční jednání se pojí právě s doručováním. Obstrukce v rámci doručování se objevují, jak u problému doručit písemnost danému účastníkovi řízení, tak i opačně k doručování písemností správnímu orgánům. Doručování je velmi rozsáhlý a komplikovaný problém ve správním, respektive přestupkovém řízení, a proto se zde

---

<sup>36</sup> JEMELKA, L., PONĎĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 190

<sup>37</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi*. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 169-171

také objevuje asi nejvíce pokusu o procesní obstrukce. Na obstrukční jednání v rámci doručování již zákonodárci zareagovali již například zavedením „fikce doručení, ale s mnoha problémy se stále potýkají, patří sem mimo jiné, jako reakce na současnou dobu, doručování emailem, doručování přes různé internetové prostředky (jako například služba Dopis Online, která je zprostředkována Českou poštou), či problémy chybějících elektronických podpisů.

Jednou z taktik účastníků řízení je například časté měnění způsobu doručování, kdy například v plné moci zmocní zmocněnce k veškerým aktivním úkonům, ale vyjmou z plné moci doručování tomuto zmocněnci, takže se svým způsobem snaží o zkomplikování práce správním orgánům. Toto můžeme vidět například u rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 184/2019-39 ze dne 08. 08. 2019, v právní věci žalobkyně I. H. proti žalovanému: Krajský soud Olomouckého kraje, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 07. 05. 2019, č. j. 64 A 9/2019 – 15. V tomto konkrétním případě se jednalo to, že se žalobkyně domáhala poskytnutí soudní ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Ten měl spočívat v nedoručení rozhodnutí žalovaného, a to navzdory znění plné moci, kterou uzavřela s družstvem Česká vzájemná pojišťovna motoristů, v níž uvedla, že plnou moc uděluje pro veškeré úkony vyjma doručování písemností. Krajský soud žalobu zamítl s tím, že na toto ujednání lze nahlížet jako na ujednání popírající samotný smysl zastoupení na základě plné moci ve správním řízení. Nelze přehlédnout, že žalobkyně jako svého zmocněnce zvolila Českou vzájemnou pojišťovnu motoristů, družstvo, které vešlo již v obecnou známost pro své účelové jednání, jež nemá jiné objektivní vysvětlení, než že se jedná o obstrukci či nevhodné procesní taktizování. Žalobkyně se v kasační stížnosti vyjádřila tak, že pouze využila možností, které jí zákon dává. Nejvyšší správní soud posoudil, že z § 33 odst. 1 správního řádu vyplývá, že si účastník může zvolit zmocněnce, kdy ustanovení §§ 33 odst. 2 písm. a) téhož zákona

stanoví, že zmocnění může být uděleno k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem, že se v předmětné věci jedná o zjevné obstrukční jednání stěžovatelky. V projednávané věci měla stěžovatelka právo omezit rozsah plné moci a vyjmout z něj doručování, zvláště pokud si byla vědoma obtížné dostupnosti svého zmocněnce. Toto jednání jí nemůže být přičítáno k tíži, naopak obstrukční charakter by mohlo mít ustanovení nedostupného zmocněnce i pro záležitosti doručování, neboť tímto jednáním by došlo ke zpomalení řízení. Protože tedy Nejvyšší správní soud neshledal, že by ze správního spisu bylo možné usuzovat na obstrukční charakter či nevhodné procesní taktizování stěžovatelky, nezbylo mu než rozsudek krajského soudu zrušit.

Jinak ovšem Nejvyšší správní soud rozhodl v rozsudku č. j. 6 As 28/2017 – 45 ze dne 02. 08. 2017, v právní věci žalobce L. M., proti žalovanému Krajský úřad Pardubického kraje, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 05. 10. 2015, č. j. KrÚ 63605/2015/ODSH/13. v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 07. 12. 2016, č. j. 61 A 20/2016 – 66. V tomto případě se jednalo o to, že se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubice, ze dne 15. 06. 2015, č. j. OSA/P-177/15/D/32, jímž byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990Sb, o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť porušil jinou povinnost stanovenou zvláštním právním předpisem, konkrétně povinnost stanovenou ustanovením § 94a odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, protože do pěti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje č. j. OD 30/14-19/67.1/14006/Rg, jímž bylo potvrzeno uložení sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců, neodevzdal věcně a místně příslušnému správnímu orgánu svůj řidičský průkaz. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta 10 000 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo popsáno především to, že po jednání správní orgán obdržel od zástupce účastníka řízení podání prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem, v němž se odvolával na to, že bylo vydáno usnesení o odkladu výkonu rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou. Na předložené plné moci však absentoval podpis zmocnitele. Po výzvě před vydáním rozhodnutí byl zmocněnec vyzván k nápravě, tu ovšem nevykonal. Poté podal banketní odvolání s doložením podepsané plné moci, na výzvu k doplnění odvolání však již nereagoval. Žalovaný konstatoval, že pokud není v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Proto obecně přezkoumal postup správního orgánu prvního stupně a s tím se plně ztotožnil. Žalobce v žalobě mimo jiné poukazoval na to, že případné doručování na adresu jinou než adresu trvalého pobytu žalobce, nemohlo vyvolat právní účinky, neboť předmětná plná moc byla omezena na veškeré úkony, mimo doručování písemností. Nejvyšší správní soud posoudil věc následovně: S ohledem na to, že plná moc neobsahovala veškeré náležitosti, vydal správní orgán I. stupně podle ustanovení §3 37 odst. 3 správního řádu výzvu k odstranění uvedené vady podání ve lhůtě 5 dnů s poučením, že do doby splnění uvedené podmínky nebude možné M. V. považovat za zmocněnkyni žalobce. Jelikož tato výzva byla doručována prostřednictvím elektronické sítě, ale nebyla řádně vyzvednuta, byla doručena prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu trvalého bydliště M. V., protože plná moc nebyla řádně doplněna, nebylo s M. V. jednáno do vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně jako se zmocněnkyní žalobce. Po vydání rozhodnutí bylo orgánu I. stupně doručeno odvolání stěžovatele podané zmocněnkyní M. V., která doložila elektronicky plnou moc, na níž je uveden podpis zmocnitele. Jednalo se o banketní odvolání. Poté byla správnímu orgánu doručena plná moc udělená stěžovatelem M. V., která obsahovala podpis stěžovatele jako zmocnitele, tato plná moc udělena pro zastupování ve správním řízení plném rozsahu včetně řízení odvolacího, mimo doručování písemností. K samotné procesní strategii

stěžovatele a rozsahu jim podepsané plné moci, která byla omezena tak, že zástupce není oprávněn k doručování písemností, musí Nejvyšší správní soud uvést, že takový přístup považuje zjevně obstrukční, zneužívající a šikanózní. Nejvyšší správní soud nemá sebemenších pochyb o tom, že se jednalo o procesní strategii snažící se vytvořit procesní past. Pokud by totiž správní orgán I. stupně přehlédli, že první doručená plná moc nebyla stěžovatelem podepsána, bylo by následně namítáno, že správní orgán jednal s někým, kdo k tomu nebyl řádně oprávněn. Za další procesní past považuje Nejvyšší správní soud samotné omezení plné moci tak, že neopravňuje zmocněnce k doručení od správních orgánů. Samotný stěžovatel uvedl, že si vybral zmocněnkyni, která mu bude radit, ale bude těžké jí doručit, kvůli jejímu životnímu stylu. Tedy zjevně si „vybral“ zástupce, u něhož dopředu věděl, že mu bude obtížné doručovat. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje možnost účastníka řízení omezit plnou moc pouze na některé úkony, na druhou stranu však nemůže aprobovat zjevně účelový postup, kdy účastník řízení zvolí zástupce, o němž dopředu ví, že bude pro správní orgány nekontaktní, přičemž omezí plnou moc tak, aby z rozsahu zmocnění vyloučil doručování, a to vše v souladu se zjevnou obstrukční strategií; pokud by totiž správní orgány postupovaly jiným způsobem, tj. doručovaly by pouze stěžovateli osobně, ihned by stěžovatel namítal, že ze strany správních orgánů došlo k porušení kogentního ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, podle kterého „S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak! Nejvyšší správní soud proto tuto strategii označuje za zjevné zneužití procesního práva, kterému nemůže poskytnout právní ochranu.

Nejvyšší správní soud uvedl, že je soud při posuzování rozsahu plné moci povinen zkoumat, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci. V rozsudku č. j. 6 As 28/2017 – 45 dospěl k názoru, že při sepisování plné moci bylo úmyslem stěžovatele

nevhodné procesní taktizování a obstrukce, ale v rozsudku pod č. j. 9 AS 184/2019 – 39 však žádný takový úmysl stěžovatelky neshledal.

Dalším problémem s doručováním, je doručování do e-mailové schránky, tento problém můžeme vidět v Rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 223/2017 ze dne 31. 01. 2018. Rozsudek se týká právní věci žalobce J. š. PROTI ŽALOVANÉMU: Krajský úřad Jihomoravského kraje, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 05. 2015, č. j. JMK 65003/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 01. 06. 2017, č. j. A 35/2015 – 30. V napadeném rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 19. 01. 2015, č. j. MUBR 17285/2014/PF, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil dne 09. 03. 2014 na dálnici D2, při řízení motorového vozidla, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 52 km/h, za tento přestupek mu byla uložena pokuta 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnci doručováno na jím uvedenou e-mailovou adresu, avšak zmocněnec přijetí písemnosti nepotvrdil zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem, proto mu bylo zasláno v listinné podobě, přičemž doručeno bylo zmocněnci fikcí dne 02. 02. 2015. odvolání však bylo podáno až dne 23. 02. 2015 (elektronicky), tudíž bylo podáno opožděně. Žalobce v žalobě ze dne 09. 06. 2015 namítal, že nezpochybňuje datum podání odvolání, ale otázku doručení, neboť mu podle jeho názoru nebylo vůbec doručeno. Správní orgán tvrdí, že písemnost doručoval na s.@centrum.cz, avšak v podání ze dne 20. 07. 2014 žádal o doručování na k.@s.eu. Pokud správní orgán doručoval jinam, nemohl mu správně doručit. Odvolání bylo podáno z právní opatrnosti, neboť bylo zjištěno, že více správních orgánů nedoručilo rozhodnutí na tuto adresu, tudíž zmocněnec zasílal z právní opatrnosti

odvolání ve všech věcech, kdy byl právním zástupcem. V napadeném rozsudku ze dne 01. 06. 2017, č. j. 22 A 35/2015 – 30, krajský soud podrobně popsal obsah správního spisu a způsob, jakým správní orgány doručovaly v předmětné věci. Zjistil, že v plné moci ze dne 16. 07. 2014 zmocněnec požádal o doručování veškerých písemností na adresu s.@centrum.cz, avšak v písemném vyjádření ze dne 20. 07. 2014 zmocněnec žádal o doručování na adresu k.@s.eu. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno na prvně uvedenou e-mailovou adresu, převzetí však nebylo potvrzeno, a proto bylo rozhodnutí zasláno na adresu zmocněnce. Soud souhlasil se žalovaným, že ze strany zmocněnce se jednalo o obstrukční procesní strategii. Nejvyšší správní soud věc posoudil, došel k závěru, že druhá e-mailová adresa je uvedená ve „Vyjádření ke spisu“ na straně 9 z celkových 15 stran, je ovšem k tomuto vyjádření opět přiložena plná moc, kde je původní e-mailová adresa. Podle § 19 odst. 3 správního řádu platí, že „nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu“. Podle § 19 odst. 8 správního řádu „písemnosti uvedené v odstavci 47 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“ Nejvyšší správní soud nemá sebemenších pochyb o tom, že se jednalo o procesní strategii snažící se vytvořit procesní past. Pan S. totiž své prvotní podání v dané věci zaslal z e-mailové schránky s.@centrum.cz, do které rovněž žádal podle jím zasláné plné moci i doručování příslušných písemností. Teprve v podání ze dne 20.

07.2014 toto změnil, a to v písemnosti nazvané „Vyjádření ke spisu“, které bylo rovněž zasláno z e-mailové schránky s.@centrum.cz, na str. 9 v části, v níž navrhoval výslech zasahujících policistů (tedy v části týkajících se zcela jiné problematiky než doručování), žádal o zasílání písemností na e-mailovou adresu k.@s.cz. K tomuto se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v Rozsudku č. j. 9 As 9/2016 – 52, v němž konstatoval, že: „Požadavek na doručování na adresu k.@s.eu bylo zmocněncem stěžovatele záměrně sděleno v rámci několikastránkového podání na zcela nelogicky zařazeném místě tak, aby správní orgán tento požadavek pokud možno přehlédl (byť to by se stávat nemělo), zcela zjevně jde o snahu prodlužovat správní řízení, nikoliv o snahu, v souladu s účelem, pro který byla možnost doručování na elektronickou adresu zavedena, řízení urychlit. Takový postup nemůže požívat soudní ochrany.“ Nejvyšší správní soud nemá důvodu se o této argumentaci v projednávané věci odchýlit, v opačném případě by aproboval zjevně obstrukční jednání a poskytl by návod ke zmaření účelu správního řízení, neboť by takovým to zmocněncům stačilo podávat obsáhlá vyjádření a podání, v nichž by na zcela nepředvídatelných místech uváděli nové požadavky na způsob doručování, ačkoliv by v jiné části takového podání viditelně požadovali zase něco jiného. Nejvyšší správní soud proto došel k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a proto ji zamítl. K doručování do e-mailových stránek se Nejvyšší správní soud vyjádřil i ve svém rozsudku č. j. 1 As 258/2016 – 28 ze dne 20. 04. 2017, kde uvádí, že nemůže nevidět systematické zneužívání vysokého standartu nároků správních soudů na doručování ze strany některých osob. Zcela zjevně přitom nejde o prosazování zákonného postupu správních orgánů k ochraně subjektivních práv zastoupených účastníků, nýbrž o nepokryté obstrukce. Pro doručování jsou voleny elektronické adresy (často s diakritickými znaménky), které jsou nezřídka v průběhu řízení měněny, a především z nich není potvrzováno dojití písemností. Následuje nepřebírání písemností na adrese trvalého pobytu, resp. Na zmocněncem zvolené adrese, kterou má evidovanou v informačním systému evidence obyvatel jako adresu, na kterou mu

mají být doručovány písemnosti, To jsou spolu s opakovanými omluvami z ústního jednání, praktiky známé Nejvyššímu správnímu soudu z již bezpočtu obdobných případů. Jejich smyslem není obrana oprávněných zájmů zastoupených účastníků správních řízení, ale pouze vytváření komplikovaných procesních situací, jejichž více či méně úspěšné řešení správními orgány je následně napadáno ve správním soudnictví. To vše zjevně s jediným cílem: v maximu případů dosáhnout takového prodlužování správního řízení, aby došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné doby k jeho projednání.

Dalším zajímavým fenoménem, kterým se Nejvyšší správní soud zabýval je služba DopisOnline, kterou provozuje Česká Pošta<sup>38</sup>. V usnesení č. j. 10 As 20/2017-49 bylo řešeno, co je okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, ve vztahu k této službě. Usnesení bylo vydáno v právní věci žalobkyně Z. J., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 05. 2016, č. j. MSK 71332/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2016, č. j. 20 A 23/2016 – 30. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Uvedené rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobkyně dne 05. 04. 2016. Lhůta pro podání odvolání skončila dne 20. 04. 2016. Správní orgán obdržel dne 20. 04. 2016 prostý elektronický e-mail, který obsahoval banketní odvolání, žalobkyně však toto odvolání ve lhůtě pěti dnů nepotvrdila. Dne 25. 04. 2016, tj. poslední den pětidenní lhůty zmocněnec žalobkyně zadal službou Dopis Online odvolání, to ale Česká Pošta zpracovala, vytiskla a zadala k přepravě až následující den. Proto k odvolání stěžovatel nepřihlížel. Dle krajského soudu zmocněnec žalobkyně odvolání doplnil včas, neboť k podání došlo objednávkou ve službě DopisOnline již 25. 04. 2016. V kasační stížnosti, jejíž důvody stěžovatel podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního

---

<sup>38</sup> <https://www.postaonline.cz/dopis-online>

řádu správného, je namítáno, že elektronická objednávka má zcela odlišnou podobu než výsledná listovní zásilka, která je posléze poštou dodána. Nejde o zásilku v konečné podobě ve smyslu zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (dále jen „Zákon o poštovních službách“). Elektronická objednávka není poštovní zásilkou ve smyslu zákona o poštovních službách. Podle § 2 písm. m) téhož zákona je poštovním podáním převzetí poštovní zásilky. Poštovní smlouva je uzavřena teprve podáním poštovní zásilky do poštovní přepravy, nikoliv již podáním elektronické objednávky. Stěžovatel zdůraznil, že obchodní podmínky služby DopisOnline obsahují výslovné ustanovení, kterým je aplikace Poštovních podmínek vyloučena až do doby podání poštovní zásilky k poštovní přepravě. Odesílatel je tedy srozuměn s tím, že datum elektronické objednávky se nemusí shodovat s datem podání poštovní zásilky. Krajský soud směřuje podání klasické listovní zásilky, kterým se již judikatura opakovaně zabývala, a zcela specifický hybridní způsob podání zásilky použitím služby DopisOnline. Nesouhlasí se závěrem soudu, dle kterého nelze označit postup žalobkyně, resp. Jejího zmocněnce, za promyšlené obstrukční jednání a zneužití práva. Desátý senát (který o věci rozhodoval) při předběžném posouzení kasační stížnosti zjistil, že o klíčové právní otázce již rozhodl druhý senát. V rozsudku ve věci sp. zn. 2 AS 330/2016, kterým řešil věc zcela srovnatelnou, dospěl k následujícím obecným pravidlům: za prve, zpracování elektronických souborů do podoby listinných zásilek (tedy tisk, vložení do obálky a opatření adresou) Českou poštou, s. p., v rámci služby DopisOnline není poštovní službou ve smyslu zákona o poštovních službách, resp. Ve smyslu poštovních podmínek. Veřejnoprávní regulací silně ovlivněný vztah upravený zákonem o poštovních službách a poštovními podmínkami vznikne až ve chvíli předání vytvořené listinné zásilky k poštovní přepravě, kdy je uzavřena poštovní smlouva. A za druhé, pro posouzení právních důsledků využívání služby DopisOnline v oblasti doručování je nicméně rozhodné faktické fungování výše popsaného komplexu relativně oddělitelných služeb, tvořeného oběma smluvními vztahy s pohledu uživatele tohoto

komplexu. Uživateli se služba jeví jako „balíček“ spočívající v tom, že odevzdá podání v elektronické podobě subjektu, který se navenek jeví jako „jeden“ jenž disponuje potřebnou poštovní licencí a jenž se vedle vytištění textu a vyrobení listinné zásilky postará i o její doručení v režimu služby držitele poštovní licence. Za těchto specifických okolností je proto třeba považovat za okamžik podání poštovní zásilky držiteli poštovní licence ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu okamžik odevzdání podání v elektronické podobě v rámci služby DopisOnline. Podle desátého senátu objednávku zásilky elektronickou formou v podobě služby DopisOnline nelze považovat za podání zásilky ve smyslu § 2 písm. m) zákona o poštovních službách a § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. V důsledku objednávky této služby zatím neexistuje adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána. Vytvoření této zásilky v konečné podobě je nepochybně povinností České pošty, ovšem děje se tak v právním režimu, který není regulován zákonem o poštovních službách, ale v režimu čistě soukromoprávním. Z formulace „v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána“ jednoznačně plyne, že zásilkou může být pouze listinný dokument obsažený v zalepené obálce označené adresou adresáta. Je vyloučeno, aby datum podání zásilky ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu předcházelo datu vzniku zásilky jako takové. Jinými slovy, zásilka nemůže být předána k poštovní přepravě dříve, než vůbec vznikne. Jde v podstatě o nadstandardní službu České pošty, na kterou neexistuje zákonný nárok, která však reaguje na požadavky druhé dekády dvacátého prvního století. Má-li ovšem žalobkyně Českou poštou potvrzené datum podání, má jako účastník správního řízení právo legitimně očekávat, že právě toto datum je datem, ke kterému došlo k podání zásilky de iure. Posléze věc díky rozporům mezi druhým a desátým senátem posoudil rozšířený senát, který uvedl, že lze s oběma senáty souhlasit v tom, že vztah mezi Českou poštou a zákazníkem při poskytování posuzované služby je smíšené povahy s tím, že jednotlivým fázím smluvního vztahu odpovídá i odlišná právní regulace. Podací lístek není veřejnou listinou, které

svědčí presumpce správnosti. Charakter veřejné listiny vymezuje správní řád v §53 odst. 3 jako listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné. Pro podací lístek platí, že určitou důkazní sílu má, ovšem stačí formální popření jeho správnosti, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho, kdo tvrdil skutečnosti, jež měly být podacím lístkem doloženy. Není žádný rozumný důvod se domnívat, že v případě služby DopisOnline, která se službou ryze soukromé povahy, má být za okamžik podání zásilky k poštovní přepravě považován z hlediska veřejného práva již den objednání této služby, bez ohledu na to, kdy pošta skutečnou zásilku zpracuje a předá ve smyslu zákona o poštovních službách k poštovní přepravě. Závěrem tedy je to, že den elektronické objednávky služby DopisOnline, není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

#### **4.4. Účastníci řízení**

Účastníkem řízení je obviněný, poškozený v části řízení, která se týká jim uplatněného nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a vlastník věci, která může být zabráná, v části řízení, která se týká zabránění věci nebo náhradní hodnoty. Oproti předchozí právní úpravě chybí navrhovatel, na základě, jehož návrhu bylo zahájeno řízení. V praxi může nastat situace, že jiná osoba bude tvrdit, že je účastníkem řízení. V takovém případě se použije správní řád a ke konkrétní osobě, která se prohlásí za účastníka řízení, bude takto přistupováno, dokud s neprokáže opak.<sup>39</sup>

Obviněným se rozumí osoba, která je podezřelá ze spáchání přestupku, když obviněným se osoba podezřelá u přestupku stává okamžikem, kdy vůči ní správní orgán učiní první úkon v řízení. Jedná se o fyzické osoby vždy osobně, podnikající fyzické osoby vždy osobně a u právnických

---

<sup>39</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 419-420

osob vždy prostřednictvím statutárního orgánu. Řízení o přestupku může být také zahájeno vydáním příkazu, pokud bude příkaz prvním úkonem v řízení. Obviněný musí být seznámen se všemi skutečnostmi.<sup>40</sup> V ustanovení §69 je také výslovně uvedena zásada presumpce nevinu, to znamená, že se na obviněného nahlíží jako na nevinného, dokud není pravomocným rozhodnutím vina vyslovena. Není povinností obviněného dokazovat svoji vinu.<sup>41</sup>

Za poškozeného je potřeba považovat toho, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda, nebo na jehož úkor došlo spáchaným přestupkem k bezdůvodnému obohacení. Mezi tímto a spáchaným přestupkem musí existovat přímá příčinná souvislost. Postavení účastníka v řízení o přestupku má poškozený jen tehdy, jestliže se připojil v přestupkovém řízení s nárokem na náhradu škody nebo vydání bezdůvodného obohacení, a jen v té části řízení, která se týká uplatněného nároku na náhradu škody nebo vydání bezdůvodného obohacení připojil v trestním řízení a následně bylo rozhodnuto o odevzdání nebo postoupení věci jako přestupku. Škodou se rozumí újma na jmění poškození. Bezdůvodné obohacení znamená, že dojde na úkor jiného bez spravedlivého důvodu k obohacení jiného subjektu.<sup>42</sup>

## **4.5. Postup před zahájením řízení**

### **4.5.1. Oznamování přestupku**

Zákonodárce se rozhodl zákonem výslovně stanoveným způsobem uložit jak vybraným orgánům, tak všem správním orgánům povinnost oznamovat přestupky. Patří sem orgány Policie České republiky nebo Vojenské policie nebo jiný správní orgán. Orgánem Policie České republiky a Vojenské policie se rozumí jakákoliv organizační složka policie, která je nositelem pravomoci samostatného orgánu moci

---

<sup>40</sup> *Tamtéž.* Str. 421

<sup>41</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 175

<sup>42</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 422

výkonné. Jedná se o zákonem stanovenou povinnost, ne možnost. Přestupek oznámí bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení musí být zejména uvedeno, kdo je osobou podezřelou ze spáchání přestupku, popis skutku, ve kterém je spatřováno spáchání přestupku a místo a čas, kde a kdy měl být přestupek spáchán. Přílohou oznámení by měly být všechny správnímu orgánu známé důkazní prostředky.<sup>43</sup> Správní orgán je povinen v souladu se zásadou oficiality prověřovat všechny přestupky, o nichž se dozví, lhostejno ke vztahu k oznamovateli.<sup>44</sup>

## **4.6. Zahájení řízení a průběh řízení**

### **4.6.1. Odložení věci**

Přestupkový řád taxativně stanoví, v jakém případě se věc odloží. Odložení věci je tradičním procesním institutem a způsobem skončení věci před zahájením vlastního přestupkového řízení. Jedná se o vyjádření zásady rychlosti řízení a procesní ekonomie. V případě, že odpadnou skutečnosti, pro které byla věc odložena, je možno řízení o přestupku zahájit. Prvním obligatorním důvodem pro odložení věci je nedůvodné oznámení, tzn., že správní orgán dospěje v rámci svého správního uvážení k závěru, že z oznámení nevyplývají takové skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že došlo ke spáchání přestupku. Dalším důvodem je situace, kdy skutek není přestupkem a současně ani trestným činem. Věc se odloží také v případech, kdy podezřelý z přestupku požívá výsad a imunit podle mezinárodního práva nebo jiného zákona anebo je poslancem nebo senátorem, který požádal orgán příslušný k projednání přestupku o projednání přestupku v disciplinárním řízení podle jiných zákonů. Věc se odloží i v případě, že podezřelý ze spáchání přestupku byl v době spáchání skutku nezletilý nebo nepříčetný. Dalšími důvody odložení věci jsou zánik odpovědnosti za přestupek, smrt pachatele, zánik právnické osoby,

---

<sup>43</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 456-459

<sup>44</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 187

neznámý pachatel, překážka věci rozhodnuté nebo v případech, kdy se o daném protiprávním jednání rozhoduje i v jiném řízení, kde hrozí trest přísnější (faktická konsumpce). Odložení věci se vydává formou usnesení.<sup>45</sup>

#### **4.6.2. Překážky v řízení**

V §77 přestupkového zákona jsou vyjádřeny zásady „ne bis in idem“ a „rei iudicate“, to znamená zákazu dvojího potrestání, podle kterého nemůže být nikdo dvakrát obviněn a postižen za tentýž skutek a totožný přestupek, a překážku věci rozhodnuté. Policejní orgán není povinen zkoumat, zda tyto okolnosti nenastaly a ani podezřelý není povinen o tomto správní orgán informovat, v praxi naopak nastává situace, kdy obviněný toto zatají, aby vyvolal pro trestní řízení překážku věci rozhodnuté.<sup>46</sup>

#### **4.6.3. Zahájení řízení z moci úřední**

Přestupkové řízení se vždy zahajuje z moci úřední. Současná právní úprava již neumožňuje zahájení řízení o přestupku na návrh. V §78 přestupkového zákona najdeme vyjádření zásady oficiality, to znamená, že správní orgán je povinen zahájit řízení o každém přestupku, o kterém se ať už ze své činnosti, nebo po oznámení jiného orgánu dozví. Zahájení řízení se oznamuje buď písemně, nebo ústním vyhlášením. V případě písemného oznámení se musí doručit do vlastních rukou, podle správního řádu. V oznámení by měla být osoba podezřelá ze spáchání přestupku poučena o jejích procesních právech po zahájení řízení. Pokud se vyhláší zahájení řízení ústně, musí být osoba podezřelá ze spáchání přestupku přítomna na místě. V oznámení o zahájení řízení se uvede popis skutku, o kterém má být v řízení rozhodováno, a předběžná kvalifikace přestupkového jednání.

---

<sup>45</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 476-487

<sup>46</sup> *Tamtéž.* Str. 491-493

V případě, že se v průběhu řízení změní právní kvalifikace skutku, musí o tomto být znovu vydáno oznámení o zahájení řízení.<sup>47</sup>

#### 4.6.4. Ústní jednání

Správní řád: Nařízení ústního jednání se opět bude z větší části řídit správním řádem a přestupkový zákon pouze upraví některé skutečnosti. Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, to může být například, pokud je třeba provést dokazování výsledkem svědka. O ústním jednání správní orgán vyrozumí účastníky řízení s nejméně pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal. Ústní jednání je neveřejné, pokud zákon nestanoví nebo správní orgán neurčí, že jednání nebo jeho část jsou veřejné. Při veřejném ústním jednání je potřeba dbát ochrany utajovaných informací a na ochranu práv účastníků, zejména na ochranu osobnosti, jakož i na ochranu mravnosti.<sup>48</sup> Přestupkový zákon stanoví, kdy je nařízení ústního jednání povinné. Ústní jednání se musí nařídit, pokud je obviněný přestupku mladistvý anebo je to nezbytné pro zjištění stavu věci. V dalších případech je podmínkou nařízení ústního jednání žádost obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, nebo poškozeného, je-li to třeba k rozhodnutí o nároku na náhradu škody nebo vydání bezdůvodného obohacení. Obviněný by měl být poučen o právu žádat ústní jednání. Požádá-li obviněný o nařízení ústního jednání, správní orgán mu zpravidla vyhoví. Zamítavé usnesení by mělo být odůvodněno na případy zcela výjimečné, a to zejména na zjevné obstrukce. V nepřítomnosti obviněného lze ústní jednání konat, jestliže: obviněný se neodstává bez náležité omluvy nebo dostatečného důvodu nebo obviněný souhlasí s konáním jednání bez vlastní přítomnosti.<sup>49</sup>

---

<sup>47</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 501-506

<sup>48</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář.* 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 264-266

<sup>49</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 206-210

#### 4.6.5. Dokazování

Dokazování v přestupkovém řízení se až na jednu výjimku řídí správním řádem. Dokazování je právem upravený postup správního orgánu, kterým získává poznatky o rozhodných skutečnostech sloužících pro meritorní rozhodnutí tedy právo vyhledat důkazy o těchto skutečnostech, tyto důkazy provést získané poznatky procesně zajistit a zhodnotit., Dokazování lze takto charakterizovat jako postup, kterým se má existence určité skutečnosti buď prokázat, nebo vyvrátit, a to na základě provedených důkazních prostředků. Důkaz je jedním z nejdůležitějších podkladů pro vydání rozhodnutí. Jako důkaz je možné použít v podstatě cokoliv, co má určitou vypovídající hodnotu pro dané řízení, může přispět ke zjištění stavu věci a bylo získané v souladu se zákonem. Patří sem zejména listiny, ohledání, svědecká výpověď a znalecký posudek. Dokazování může být prováděno při ústním jednání i mimo něj. Pokud se provádí dokazování mimo ústní jednání, musí o tom správní orgán s dostatečným předstihem vyrozumět všechny účastníky řízení.<sup>50</sup> Při dokazování je třeba rozlišit mezi důkazy a důkazními prostředky. Zatímco důkaz je každá dokládána či doložena skutečnost, a má tak povahu objektivně uznatelné důkazní informace, důkazní prostředek je potom toliko věcným nositelem dokládané skutečnosti, a tedy prostředkem k provedení důkazu. Důkazy potřebné pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu je povinen opatřit si správní orgán.<sup>51</sup>

Jediná odchylka, která je popsána v ustanovení §82 přestupkového řízení, se týká výslechu obviněného. Zákonodárce umožňuje provedení důkazu výslechem obviněného. Předpokladem výslechu obviněného je skutečnost, že správní orgán dospěje k závěru, že je to nezbytné k uplatnění práv obviněného, zejména jeho práva na obhajobu. Výslech obviněného by se měl provádět vždy, když o to obvinění požádá v rámci uplatňování svých práv. Odmítnutí provedení výslechu obviněného by

---

<sup>50</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 279-281

<sup>51</sup> PRŮCHA, Petr. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 177-178

se v praxi mělo stávat málokdy, a to zejména pokud půjde o zjevné obstrukční chování. Výslech obviněného se řídí stejnými pravidly jako výslech svědka podle správního řádu.<sup>52</sup> Při hodnocení jednotlivých důkazních prostředků je třeba brát ohled na důvěryhodnost osob, které je předkládají, resp. na to, nakolik má svědek přesné informace. Není možné, aby osoba podezřelá ze spáchání přestupku musela učinit doznání, resp. byla nucena vypovídat lživě. Pokud by svědek vypovídal před správním orgánem, byl by povinen vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat. Úmyslně podaná nepravdivá výpověď nebo neúplná svědecký výpověď ve správním řízení by byla přestupkem proti pořádku ve státní správě. Svědeckou výpovědí nesmí být narušena ochrana utajovaných informací chráněných podle zákona o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti. Svědek nesmí být vyslýchán, kdyby svou výpovědí porušil státem uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti. Důvodem pro odepření svědecké výpovědi je rovněž nebezpečí trestního stíhání nebo stíhání pro přestupek, které by mohla výpověď způsobit samotnému svědkovi nebo osobě jemu blízké. Toto ustanovení je někdy zneužíváno například tím, že osoba podezřelá ze spáchání přestupku odkazuje na to, že čin spáchala osoba ji blízká. O této osobě pak odmítne cokoli vypovědět a tuto osobu jakkoli identifikovat. Tento postup by měl být považován za zneužití práva. Správní orgán je povinen poučit svědka před výslechem o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.<sup>53</sup> Obviněný má ovšem právo nevypovídat, současně může obviněný nevypovídat pravdu, aniž by za to byl postihován.<sup>54</sup>

---

<sup>52</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 533

<sup>53</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář.* 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 299-302

<sup>54</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 215

#### 4.6.6. Předvolání, předvedení

K zajištění průběhu a účelu řízení může správní orgán využít zajišťovací prostředky. Tyto instituty jsou svojí povahou instituty mocenské, donucovací, fakticky směřující proti prezentované vůli účastníků řízení, proto právní úprava klade důraz na přiměřenost při jejich užití.<sup>55</sup> Pro účely této práce představím dva ze zajišťovacích prostředků, tzn. předvolání a předvedení. Dále sem patří předběžné opatření, pořádková pokuta, vykázaní z místa konání úkonu a záruka za splnění povinností.

Správní orgán musí vždy vážit, a to především s přihlédnutím k zásadě proporcionality, zda dotčenou osobu o provedení úkonu s dostatečným předstihem pouze uvědomí, nebo ji předvolá. Předvolání musí mít písemnou formu a musí být předvolávanému doručeno s dostatečným, nejméně pětidenním předstihem. Předvolání se doručuje do vlastních rukou. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit k provedení úkonu. Předvolávaná osoba musí být řádně poučena o důsledcích nedostavení se na předvolání. Doručením předvolání vzniká předvolané osobě povinnost dostavit se včas na určité místo. Této povinnosti se může zprostit pouze ze závažných důvodů, které musí bezodkladně uvést v omluvě adresované správnímu orgánu.<sup>56</sup>

Pokud je předvolání účastníka či svědka neúspěšné, správní orgán přistoupí k předvedení. Správní orgán mimo jiné přihlíží k tomu, zda omluva nebyla s přihlédnutím okolnostem ryze účelová, v jakém časovém předstihu byla osoba k provedení úkonu předvolána či zda se jednalo o již opakované předvolání. Předvedení se provádí na základě usnesení, jehož písemné vyhotovení se doručuje těm orgánům, které mají předvedení provést. Správní orgán nemůže sám provést předvedení, ale má možnost požádat o zajištění předvedení Policii České republiky nebo

---

<sup>55</sup> PRŮCHA, Petr. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 196

<sup>56</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 318-319

jiný ozbrojený sbor, o němž to stanoví zvláštní zákon. V řízení před orgány obcí, zajišťuje předvedení též obecní policie.<sup>57</sup>

#### **4.7. Přerušování řízení**

V přestupkovém řádu jsou upraveny odchylky od základních důvodů přerušování řízení podle ust. §64 správního řádu, tak jak to stanoví ust. §64 odst. 1 písm. e) správního řádu. Jediný případ, kdy přestupkový orgán musí řízení přerušit je, když se dozví, že proti rozhodnutí soudu přezkoumávajícímu meritorní rozhodnutí přestupkového orgánu ve věci samé byla podána kasační stížnost. Správní orgán o přerušování řízení rozhoduje usnesením. Přerušování řízení z tohoto důvodu má za následek stavění promlčecí doby. Správní úřad může řízení o přestupku přerušit také tehdy, jestliže obviněný není schopen chápat smysl řízení pro přechodnou duševní chorobu nastalou až po spáchání skutku, který je předmětem řízení. Jedná se o fakultativní důvod přerušování. Nemusí přerušit vždy, může stanovit opatrovníka. Tento důvod nestaví běh promlčecí doby. Třetí situací je očekávání vyššího trestu v trestním řízení. Pokud správní orgán z tohoto důvodu přerušuje, musí vyčkat rozhodnutí v trestním řízení, a následně může buď řízení zastavit, nebo rozhodnout o přestupku meritorně. Přerušování z tohoto důvodu má za následek stavění promlčecí doby.<sup>58</sup>

#### **4.8. Zastavení řízení**

U zastavení řízení v přestupkovém řízení se postupuje jiným způsobem, na zastavení přestupkového řízení nelze totiž aplikovat žádný z důvodů zastavení řízení, tak jak je upravuje ust. §66 správního řádu. Zastavení řízení je obvykle vydáno formou rozhodnutí, oznamuje se všem účastníkům řízení. Taxativním způsobem zákon stanoví obligatorní důvody pro zastavení přestupkového řízení. Za prvé je to skutečnost, kdy správní úřad na základě provedeného dokazování buď shledá, že se skutek nestal, tedy bude prokázáno, že se skutek vůbec nestal, nebo budou existovat důvodné pochybnosti o tom, že se skutek stal, a v úvahu

---

<sup>57</sup> *Tamtéž.* Str. 321-322

<sup>58</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPILOV. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 560-562

nebude přicházet provedení žádných dalších důkazů, které by mohly přispět k náležitému objasnění věci. Dále se jedná o situace, kdy správní orgán shledá, že skutek se stal, ale tento nebude naplňovat znaky přestupku, a nejen takového, k jehož vyřízení by byl příslušný přestupkový orgán, který řízení vede ale ani jakýkoliv jiný přestupkový orgán, kterému by bylo možno věc postoupit. Dalším případem je to, že skutek nespáchal obviněný. Pro zastavení řízení se nepožaduje, aby byl zjištěn skutečný pachatel. Dále je zde vyjádřena zásada *in dubio pro reo*, to znamená, že se řízení zastaví, když skutek není obviněnému prokázán. Dalšími obligatorními důvody jsou nedostatek věku, nepříčetnost, zánik odpovědnosti za přestupek, překážka věci zahájené, překážka věci rozhodnuté, smrt fyzické osoby, zánik právnické osoby a faktická konsumpce, tzn., že se jedná například o protiprávní jednání státního zástupce či advokáta, které bylo projednáno jako kárné provinění, spočívající v ohrožení či snížení vážnosti stavu, aniž by byla řešena přestupková podstata toho jednání.<sup>59</sup>

## **4.9. Zvláštní druhy řízení**

### **4.9.1. Společné řízení**

Přestupkový zákon je speciálnímu ke správnímu řádu, to znamená, že se při spolčeném řízení použije přestupkový zákon. Pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný tentýž správní orgán, projednají se ve společném řízení. Jedná se o obligatorní důvod pro vedení společného řízení. Ve společném řízení se také projednají přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný též správní orgán. Společné řízení se nepovede u přestupků, které budou spáchány až po zahájení řízení. Zákonodárce reagoval na situaci, kdy nebylo v případě

---

<sup>59</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 569-580

opakovaného páchání přestupků chronickými přestupci možno tyto projednat. V rámci zahájeného řízení byly následně přibírány stále nové skutky a s ohledem na tuto skutečnost nebylo možno věc rozhodnout a docházelo postupně u jednotlivých skutků k zániku odpovědnosti za přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty.<sup>60</sup> U mladistvých podezřelých je obligatornost výrazně oslabena, společné řízení se povede pouze, pokud je to nezbytné z hlediska zjištění stavu věci a není to na újmu mladistvého podezřelého. K urychlení řízení nebo z jiného důvodu, lze ze společného řízení vyloučit jednotlivý skutek k samostatnému řízení, může jít například o potřeby výslechů svědky, nebo žádost o vydání odborného posudku.<sup>61</sup>

## **4.10. Příkaz, příkaz na místě a pokutový blok**

### **4.10.1. Příkaz**

Příkazní řízení je typem zkráceného řízení, ve kterém může být o povinnosti rozhodováno i na základě pouhého spisu. Je výrazem zásady procesní ekonomie.<sup>62</sup> Příkaz může být prvním úkonem řízení, a pokud není podán odpor, tak také jediným. Příkaz se může bát vydán ale pouze tehdy, pokud je skutkové zjištění dostatečné. Jediným podkladem pro vydání příkazu může být kontrolní protokol pořízený podle zvláštního zákona. Zvláštním opravným prostředkem proti příkazu je odpor. Odpor může být podán do 8 dnů od oznámení příkazu. Pokud je podán odpor, přestupek se projedná v „klasickém“ řízení.<sup>63</sup> Příkazem je možno rozhodnout i v průběhu řízení, nemělo by se jím však rozhodovat po ústním jednání. Příkazem lze uložit pouze trest napomenutí, pokuty, zákazu činnosti nebo propadnutí věci, popř. náhradní hodnoty. Přestupkový zákon taxativně jmenuje případy, kde je příkaz vyloučen. Účelem je chránit práva poškozených, osob přímo

---

<sup>60</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi*. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 234

<sup>61</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 603-608

<sup>62</sup> PRŮCHA, Petr. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 433

<sup>63</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 722-723

postižených spácháním přestupku nebo mladistvých. Jedná se o řízení se souhlasem podle §71, dále o adhezní řízení a o řízení proti mladistvému. Pokud by byl proti příkazu podán odpor, nesmí být trest uložený v následném řízení větší než ten původní.<sup>64</sup>

#### **4.10.2. Příkaz na místě**

Příkaz na místě je možné vydat za podmínky, že je účastník přítomen, plně uzná důvody vydání příkazu a stav věci se považuje za prokázaný.<sup>65</sup> Obviněný osvědčí skutkový stav věci zjištěný přestupkovým orgánem výslovně, bez podmínek vnitřní rezervace. Souhlas pachatel uděluje na místě ústně s jeho následným potvrzením převzetím příkazového bloku. Pokuta může být maximálně 10 00 Kč, u mladistvých dokonce pouze 2500 Kč. Napomenutí nebo pokutu příkazem na místě může kromě příslušného správního orgánu uložit orgán Policie České republiky za přestupek proti pořádku ve státní správě v působnosti Policie České republiky, za přestupek proti pořádku v územní samosprávě, za přestupek proti veřejnému pořádku, přestupek proti občanskému soužití a přestupek proti majetku, orgán Vojenské policie za přestupek proti pořádku ve státní správě, nebo za přestupek na úseku všeobecné vnitřní správy, pokud k němu došlo na úseku státní správy v působnosti Vojenské policie, za přestupek proti veřejnému pořádku, proti občanskému soužití a přestupek proti majetku, jde-li o přestupek osoby podle §3 zákona o Vojenské policii, orgán státní báňské správy za přestupek proti pořádku ve státní správě, pokud jim byly porušeny povinnosti vyplývající z ustanovení horních předpisů v působnosti orgánů státní báňské správy, orgán inspekce práce za přestupek proti pořádku ve státní správě, pokud jim byly porušeny předpisy o bezpečnosti práce, dopustil-li se tohoto přestupku zaměstnanec na svém pracovišti nebo podnikatel ve svých prostorách, a strážník obecní policie za přestupek, jehož projednání je v působnosti obce, za

---

<sup>64</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 619-622

<sup>65</sup> JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K. a D. BOHADLO. *Správní řád. Komentář.* 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. Str. 725

přestupek proti občanskému soužití, pokud nebyl spáchán porušením zákona o silničním provozu, a za přestupek proti pořádku ve státní správě spáchaný neoprávněným stáním vozidla na místní komunikaci nebo jejím úseku, které lze podle nařízení obce použít ke stání jen za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy a při splnění podmínek stanovených tímto nařízením. U všech uvedených správních orgánů mohou rozhodovat jen ty oprávněné úřední osoby z tohoto orgánu, kterým v rámci vnitřní organizace toto právo přísluší v rámci dané funkční příslušnosti.<sup>66</sup> Přestupkový zákon stanoví splatnost pokuty stanovené všemi druhy rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů, není-li lhůta stanovena jiná.<sup>67</sup>

## **5. Obstrukční jednání v rozsudcích Nejvyššího správního soudu**

V kapitole o doručování a promlčecí době jsme si již několik rozsudků Nejvyššího správního soudu popsali. Zde doplním další zajímavé rozsudky Nejvyššího správního soudu, na kterých ukážu další praktiky účastníků řízení, resp. Jejich zmocněnců.

Jednou z obstrukčních taktik je často také to, že se účastníci řízení o přestupku snaží tzv. nachytat správní orgány a donutit je udělat chybu, z důvodu přehlédnutí nějaké informace či důležitého údaje. K tomuto dochází jak v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak ale asi nejčastěji v rámci odvolání a následného odvolacího řízení. Účelem těchto praktik je nachytat pracovníky správních orgánů, donutit je udělat chybu a posléze uspět v žalobě před soudem na základě těchto chyb. Toto jednání můžeme vidět například v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 17/2020-52 ze dne 31. 03. 2021 v právní věci žalobce J. D. proti žalovanému Krajskému úřad Středočeského kraje, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 06. 08. 2019, č. j. 108818/2019/KUSK, sp. Zn. 021359/2018/KUSK/5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení

---

<sup>66</sup> ONDRUŠOVÁ, M., R. ONDRUŠ a P. VYTOPIIL. *Praktický komentář k zákonu č 250/2016 Sb.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o. 2017. Str. 626-628

<sup>67</sup> MÁRTON, M. a B. GONSIOROVÁ. *Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi.* Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017. Str. 242

Krajského soudu v Praze ze dne 19. 03. 2020, č. j. 44 A 69/2019-146. řízení probíhalo takto: Městský úřad Kolín rozhodnutím ze dne 22. 01. 2018 č. j. MUKOLIN/OD 7693/18-nut shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125 f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu- Žalobce jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při jeho užití byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Podle zjištění správních orgánů neznámý řidič dne 15. 05. 2017 v 12:22 hod. na pozemní komunikaci v obci Kolín v ulici Na Hradbách nerespektoval dopravní značení IP 11c (Parkoviště podélné stání s dodatkovou tabulkou „Držitel povolení A B“), čímž porušil § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu a spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalovaný změnil na základě odvolání rozhodnutí prvního stupně, ve kterém určité body upřesnil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze. V úvodu žaloby uvedl, že v téže věci již jednou u krajského soudu uspěl, ale „nedostal od paní Šimůnkové (předsedkyně zdejšího soudu) náklady řízení“, a celá věc jej stála pouze peníze. Nebude pro to do věci již investovat a platit advokáta. Podal proto žalobu sám podle vzoru na internetu. Žádal o nařízení jednání, při kterém by mohl žalobu přečíst a vysvětlit. Sdělil, že pokud věc připadne „na některého z nepodjatých soudců, tj. na senát, ve kterém není obsažena ani paní Stránská, ani paní Šimůnková, žádá o vyrozumění; v takovém případě by si najal advokáta a žalobu upravil a zestručnil, ustoupil by též od požadavku na jednání, neboť věří, že by nebylo zapotřebí tolik obsáhle vysvětlovat. Úvodní část žaloby zakončil konstatováním, že kroky krajského soudu nejsou rozumné s tím, že „je-li vidět k čemu vedou. Nicméně jak myslíte... Holt, když děláte naschvály, tak asi budete mít víc práce, to se nedá svítit“ žaloba (podaná e-mailem bez elektronického podpisu) byla v rozsahu 165 stran a obsahovala 450 bodů, přičemž žalobce žalobu následně doplnil listinným podáním téhož obsahu, čítajícím 23 velmi hustě potištěných stran textu s drobou velikostí písma. Krajský soud pro prostudování žaloby dospěl k závěru, že je nepřehledná

a nesrozumitelná, a to i z hlediska nestandardního obsahu. Řada žalobních bodů totiž vůbec nesouvisela s rozhodnutím žalovaného. Vyzval proto žalobce podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního, aby tyto vady odstranil a stručným, srozumitelným a jednoznačným způsobem vylíčil, z jakých skutkových a právních důvodů požaduje rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce v reakci na výzvu sdělil, že odstranit vady žaloby nelze, protože je naprosto srozumitelná, stručná a jednoznačná. Nicméně na několika bodech netrvá a „bere je zpět“. Krajský soud následně žalobu odmítl. Nad rámec důvodů rozhodnutí krajský soud uvedl, že obdobná podání obdržel od několika různých žalobců včetně obdobných reakcí na výzvu k odstranění vad. Rovněž způsob doručování těchto podání byl ve všech případech shodný. Ve všech těchto případech soudní poplatek hradila Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, nebo Ochrana řidičů o. s. Elektronická podání v některých věcech včetně této navíc přicházela z e-mailové adresy X, která je vytvořena ze jména a příjmení bývalé soudkyně správního úseku krajského soudu. Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že z textu žaloby je zřejmé, že jde o naprosto shodné obraty a skladbu vět, jaká je opakovaně používaná v žalobách ve věcech dopravních přestupků podávaných u Krajského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud přezkoumal dvě základní otázky, které se týkají zákonnosti odmítnutí jeho žaloby. První je nesrozumitelnost žaloby, která v tomto případě spočívala ve dvou ohledech: stěžovatel uplatňoval „žalobní body“, u nichž nebylo zřejmé, jak se k posuzované věci vztahují, a některé „žalobní body“ uplatnil několikrát v pozměněných souvislostech. Nejvyšší správní soud uvedl několik příkladů, ve kterých byly „žalobní body“ nesrozumitelné. Uvedená stěžovatelova tvrzení mohou jen stěží představovat řádné žalobní body, pokud u některých ani není zřejmé, jak se mají k posuzované věci vztahovat, a jiné se zase vzájemně vylučují. Pro

projednání žaloby dostačující toliko uvedení zcela obecných výtek, totéž však platí pro zformulování vysokého množství „žalobních bodů“, které sice nejsou obecné, ale jejich věcné posouzení by vedlo k takřka bezbřehému soudnímu přezkumu. Pokud by taková žaloba měla být připuštěna k věcnému posouzení, stěžovatel by se v podstatě zbavil své povinnosti uvést, z jakého důvodu považuje konkrétní rozhodnutí za nezákonné – stačilo by mu vytvořit soubor všech myslitelných pochybení správních orgánů, a bylo by na soudu, aby z nich vybral ty, které odpovídají danému případu. Takový přístup nelze přijmout. Lze tedy uzavřít, že Krajský soud nepochybil, pokud vyzval stěžovatele k odstranění vady žaloby spočívající v její nesrozumitelnosti a následně ji odmítl vzhledem k tomu, že stěžovatel vytýkanou vadu neodstranil. Stěžovatel navíc ke kasační stížnosti nepřímo potvrdil, že žaloba byla sestavená z tvrzení typových vad bez dostatečné individualizace, pokud sám uvedl, že „téže žalobní body. Formulované zcela identicky, byly v desítkách řízení před krajským soudem úspěšné; jiným soudním senátům tak byly zcela srozumitelné“.

Další oblíbenou obstrukční taktikou je námitka podjatosti. Toto můžeme vidět například u rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 127/2018-50 ze dne 10. 06. 2020 v právní věci žalobce J. N. proti žalovanému Krajskému úřadu Zlínského kraje, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 09. 03. 2017, č. j. KUZL-18027/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 04. 2018, č. j. 72 A 17/2017-72. Rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 20. 09. 2016, č. j. MUVS 6124/2016/OSA/Vt/24, byl žalobce (dále je „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti v dopravě, spočívajícím v tom, že dne 03. 05. 2016 při řízení motorového vozidla držel v ruce telefonní přístroj. V posuzované věci je sporné, zda byl postup žalovaného, který nevyčkal na rozhodnutí o vznesené námitce podjatosti a vydal napadené rozhodnutí, vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Důvod podjatosti byl stěžovatelem spatřován

v tom, že zaměstnanci žalovaného měli být finančně motivováni k zamítní odvolání o přestupcích. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti pro posouzení kasační stížnosti. Stěžovatel v řízení vedeném správním orgánem I. stupně vznesl námitku podjatosti vůči všem jeho zaměstnancům, a to z toho důvodu, že uložené pokuty za přestupky jsou příjmem dané obce. O této námitce následně žalovaný rozhodl tak, že oprávněné úřední osoby nejsou podjaté. Svědci (zasahující policisté) na ústním jednání vypověděli, že stěžovatel uvedl, že je „pojištěný proti pokutám“, proto odmítl podepsat záznam o oznámení přestupku. V rámci odvolacího řízení poté, co bylo stěžovateli sděleno jméno oprávněné úřední osoby, podal stěžovatel námitku podjatosti proti této osobě a hejtmanovi Zlínského kraje. Tuto námitku odůvodnil tak, že „se z důvěryhodného zdroje dozvěděl, že úředníci Krajského úřadu Zlínského kraje jsou finančně motivováni k tomu, aby zamítali odvolání podaná proti rozhodnutím o vině z přestupků a správních deliktů“. Žalovaný předložil danou námitku podjatosti Ministerstvu dopravy k rozhodnutí dne 28. 02. 2017 a následně dne 09. 03. 2017 vydal napadené rozhodnutí. Ministerstvo dopravy k předložené námitce uvedlo, že vznesené důvody jsou neurčité, obstrukčního charakteru a zároveň námitka nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, proto o ní nerozhodoval usnesením. Dle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Odst. 2<sup>68</sup> téhož ustanovení, že Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez

---

<sup>68</sup> V aktuálním znění správního řádu odstavec 3

zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený"). Nejvyšší správní soud již v minulosti došel k závěru, že nekonkrétní všeobecná námitka podjatosti všech zaměstnanců žalovaného orgánu, odůvodněná pouze odkazem na jejich postup v jiných věcech, které nesouvisí s předmětem věci v odvolacím řízení, je na první pohled nedůvodná. Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud byl za vymezených podmínek oprávněn posoudit vznesenou námitku podjatosti, aniž byl předtím dodržen postup podle § 14 odst. 2 správního řádu. Pokud dospěl k závěru, že námitka podjatosti neměla racionální základ a byla obstrukčního charakteru, postupoval správně, když danou žalobu zamítl, a to i přesto, že o vznesené námitce podjatosti nebylo rozhodnuto. Kasační soud zároveň souhlasí s jeho posouzením. Stěžovatel ve vznesené námitce podjatosti podal informaci nevěrohodně. Nevěrohodná byla i z důvodu, že obdobně postupoval již před orgánem I. stupně. Svě tvrzení nijak nedoplnil ani v podané žalobě. Námitka tak zůstala v rovině nepotvrzených fabulací. Tomuto závěru rovněž přispěla i již obecně známá skutečnost, že strategií osob, jež jsou ochotny uzavřít tzv. „pojištění proti pokutám“ ve správních řízeních jsou velice často pouze obstrukční taktiky, zneužívání právních institutů, a nikoliv reálné domáhání se svých zákonných práv. Nejvyšší správní soud poznamenává, že ve svém rozsudku ze dne 14. 06. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32 se již vyjádřil k námitce podjatosti z důvodu finanční motivace, a to tak, že ji označil za absurdní.

Posledním rozsudkem, který si představíme je Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 113/2018 – 39 ze dne 18. 12. 2018. Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobce J. H. proti žalovanému Magistrátu města Chomutov, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 07. 03. 2018, č. j. 15 A 187/2017-31. V této věci rozhodoval rozšířený senát, jelikož mu čtvrtý senát

Nejvyššího správního soudu předložil právní otázku, zda je správní orgán povinen projednat listinné podání, na kterém chybí podpis, přestože podpis nebyl doplněn ani přes výzvu správního orgánu. Žalovaný dne 30. 06. 2016 vydal příkaz, kterým žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznal vinným ze spáchání dopravního přestupku. Žalovaný proto uložil stěžovateli pokutu ve výši 1 500 Kč. Stěžovatel podal dne 28. 07. 2016 proti příkazu odpor, a to službou DopisOnline. Jelikož odpor neobsahoval podpis stěžovatele, žalovaný ho vyzval k doplnění podání do 5 dnů od doručení výzvy. Poučil ho, že jinak se příkaz stane pravomocným. Mna tuto výzvu stěžovatel nijak nereagoval. Teprve dne 26. 06. 2017 podal Krajskému úřadu Ústeckého kraje žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Následně se žalobou dne 22. 08. 2017 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Krajský soud rozsudkem žalobu zamítl. Judikatura považuje absenci podpisu za vadu řízení, pro kterou v něm nelze pokračovat, neboť není možné seznat, která osoba ho činí. Proti rozsudku se stěžovatel bránil včasnou kasační stížností. Namítal, že mu žádná výzva k doplnění podpisu na odporu nebyla doručena, a proto na ni nemohl reagovat. V tomto ohledu navrhl provést dokazování. Stěžovatel sice nezná obsah výzvy, z odůvodnění napadeného rozsudku však dokazuje, že žalovaný ve výzvě ve skutečnosti žádné důvody pro její vydání nepopsal, neboť pochybnosti o totožnosti podatele neměl. Lpění na uvedení podpisu je proto přepjatým formalismem. Věc byla postoupena rozšířenému senátu, jelikož je zjevné, že v judikatuře nepanuje shoda v otázce posuzování podpisu jako náležitosti podání. První názorový proud považuje uvedení na podpisu za nezbytnou záležitost, druhý proud směřuje k závěru, že chybějící podpis zásadně není vadou podání bránící projednání věci. Šestý senát navazuje na první názorový proud s tím, že absenci podpisu v určitých případech chápe dokonce jako zneužití práva, resp. cílenou procesní obstrukci. Rozšířený senát rozhodl následujícím způsobem. Podle § 37 odst. 1 správního řádu je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podání musí mj.

obsahovat podpis osoby, která je činí. Chybějící podpis na podání adresovaném správnímu orgánu je tedy vadou podání, neboť podání postrádá jednu z podstatných náležitostí. Nicméně ne každé podání má za cíl vyvolat nějaké řízení. Proto procesní následky podání bez podstatných náležitostí, se budou lišit v závislosti na povaze podání. Rozšířený senát se ztotožňuje i se závěry šestého senátu. Za určitých podmínek totiž může systematické a úmyslné podávání nepodepsaných podání tímž účastníkem, případně různými účastníky spojenými ovšem stejným zmocněncem či skupinou spřízněných zmocněnců, představovat zneužití práva. Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů- jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správních orgánů bez jakéhokoliv smysluplného obsahu. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva. Rozšířený senát tedy shrnuje, že podpis na listinném podání je podstatnou náležitostí podání. V projednávané věci rozšířený senát ze spisu zjistil, že stěžovatel se dopustil přestupku tím, že dne 06. 05. 2016 v 08:25 hodin v obci Chomutov před kruhovým objezdem u Baumaxu překročil povolenou rychlost jízdy o 14 km/hod. Hlídce Policie ČR uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, neboť má uzavřenou „pojištění proti pokutám“. V té souvislosti má instrukce „nesouhlasit s bodovanými přestupky, a hlavně na ulici nic nepodepisovat“. Soudní poplatek za žalobu hradila Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, stejný subjekt hradil i poplatek za kasační stížnost. Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze mněl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejrůznější procesní obstrukce. Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto „pojišťovnou“ evidentně žádnou pomoc ani poučení ze strany správního orgánu vůbec

nepotřebovaly. Rozšířený senát zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

## **Závěr**

Ve své práci jsem se pokusila propojit teorii o přestupkovém řízení s rozsudky Nejvyššího správního soudu, ve kterých se objevují obstrukční taktiky. Ve veliké části mé práce jsem se pokusila objasnit všechny důležité pojmy a části přestupkového řízení a to proto, aby čtenář mohl z mé práce pochopit nejen pojem „obstrukce“, ale i ho dosadit do celého přestupkového řízení a pochopit, za jakým účelem se obstrukční taktiky používají. Rozsudky, které jsem použila, ani zdaleka nepokrývají veškeré obstrukční taktiky, se kterými se můžeme v přestupkovém právu setkat, ale pokusila jsem se vybrat takové, které se objevují častěji.

Zákonodárci se již dlouhodobě snaží těmto obstrukčním taktikám zabránit, ať již například zavedením „fikce doručení“ či prodloužením prekluzivní lhůty u některých přestupků na 3 roky. Velmi dobrou práci odvádějí ovšem také soudy, zejména pak Nejvyšší správní soud, který ve svých rozsudcích obstrukční jednání velmi často rozklíčuje, a správní orgány se mohou řídit jím vydanou judikaturou. Je potřeba podotknout, že judikatura nepatří do právních norem České republiky, ale je potřeba se jí s vlastním správním uvážením držet. Nalézt univerzální řešení na eliminaci obstrukcí je nemožné, je tomu tak z toho důvodu, že již ze své podstaty jsou obstrukce obdobou jednání, které je za dovolené, pokud sleduje legitimní procesní cíl a při sledování mimoprocesních cílů se pak jinak dovolené jednání stává jednáním obstrukčním. Z toho důvodu není možné zakázat věci jako omluvu z ústního jednání, či možnost nechat se zastoupit, nebo si zvolit adresu pro doručování, jelikož to už by zasahovalo do práv účastníků řízení nepřiměřenou měrou. Pomoci z touto problematikou by mohlo například další prodloužení prekluzivní lhůty, aby měly oprávněné úřední osoby, které jsou součástí správních orgánů více času na jednotlivé skutky, které se jím dostanou do ruky. Nejde však o to, že by tyto úřední osoby nebyly kompetentní nebo schopné pečlivé a kvalitní práce, nýbrž je velmi často tlačí čas a nedostatek personálního kapitálu, to je ovšem problém mnohem

rozsáhlejší a byl by potřeba upravit hlouběji, jelikož správní orgány, které mají například v dopravě na starost „modré zóny“ v Praze nemají dostatek lidí a tyto přestupky jsou potom vyřizovány jak na „výrobním páse“. Nedostatek lidí má na vině například velmi nízké platové ohodnocení zaměstnanců s vysokoškolským vzděláním (které je v přestupkové oblasti vyžadováno) a neschopnost konkurovat soukromému sektoru.

Za úspěšný boj proti obstrukčním taktikám jde také považovat, že společnosti, které se zabývají tzv. „pojištěním proti pokutám“ jsou již velmi známé a některé z nich mají dokonce zakázanou činnost.<sup>69</sup>

Závěrem je třeba dodat, že si nemyslím, že se do budoucna úplně zbavíme obstrukčního jednání ze stran účastníků řízení, jelikož lidé budou ze své přirozenosti vždy hledat způsoby jak se „zbavit viny“ za své protiprávní jednání. Můžeme tedy pouze doufat, že se i nadále bude dařit obstrukční jednání ztěžovat a „zachytávat“.

---

<sup>69</sup> [https://www.idnes.cz/zpravy/cerna-kronika/pojisteni-proti-pokutam-motoriste-podnikani-zakon-soud-zruseni.A220525\\_131715\\_krimi\\_iri](https://www.idnes.cz/zpravy/cerna-kronika/pojisteni-proti-pokutam-motoriste-podnikani-zakon-soud-zruseni.A220525_131715_krimi_iri)

## Seznam použité literatury

### Monografie

BĚLOHLÁVEK, Alexander J. a Pavel MATES. Doručování v tuzemském a zahraničním styku. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2017. ISBN 978-80-7380-653-8

JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád, komentář, 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 952 s. ISBN 978-80-7400-607-4

MÁRTON, Michal, GONSIOROVÁ, Barbora. Průvodce novým přestupkovým zákonem pro správní praxi. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017, 272 s. ISBN 978-80-7502-200-4

MICHÁLEK, Rostislav. Správní delikty na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Praha: Wolters Kluwer, 2014. Právní rukověť (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7478-489-7.

ONDRUŠOVÁ, Marta, ONDRUŠ, Radek, VYTOPIIL Petr. Praktický komentář k zákonu č. 250/2016 Sb. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017, 776 s. ISBN 978-80-7502-212-7

PRÁŠKOVÁ, Helena. Základy odpovědnosti za správní delikty. V Praze: C.H. Beck, 2013. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-456-8

PRŮCHA, Petr. Správní řád s poznámkami a judikaturou. 3. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Nakladatelství Leges s.r.o., 2017, 520 s. ISBN 978-80-7502-202-8

TICHÝ, Luboš, MASLOWSKI, Solange, TROUP, Tomáš (eds.). Zneužití práva. Praha: Univerzita Karlova, Právnická fakulta, 2016, 298 s. ISBN 978-80-8797-543-5

VEDRAL, Josef. Správní řád: komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2006. str. 364 ISBN 80-7273-134-3

## **Judikatura**

Nejvyšší správní soud

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018 č.j. 4 As 113/2018–39

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 02. 2021 č.j. 1 A 26/20

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 06. 2020 č.j. 8 As 127/2018-50

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 09. 2017 č.j. 6 As 37/2017

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 04. 2017 č.j. 1 As 258/2016-28

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 08. 08. 2019 č.j. 9 As 184/2019

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 01. 2018 č.j. 6 As 223/2017-36

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 08. 2017 č.j. 6 As 28/2017

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 06. 2016 č.j. 6 As 73/2016

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017 č.j. 4 As 199/2017

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 09. 2021 č.j. 9 As 80/2020-47

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 08. 2018 č.j. 6 As 125/2018

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2021 č.j. 5 As 141/2019-22

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 08. 12. 2021 č.j. 3 As 309/2021-38

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017 č.j. 10 As 20/2017-49

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 05. 01. 2022 č.j. 6 As 296/2021

Ostatní soudy

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 10. 2021 č.j. 17 A 57/2021-60

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 09. 08. 2021 č.j. 64 A 8/2020-36

Rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 22 A 44/2016-64

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14.07.2021 č. j. 32 A 64/2019

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 09. 2021 č.j. 33 A 12/2020-51

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 01. 2021 č.j. 32 A 3/2020-32